

Min historia i och efter sekten

Jag är en utåtriktad tjej, oblyg, som tar för mig av livet och som inte låter någon sätta sig på mig. Det har inte alltid varit så. Under min tonårstid och upp över 20 års ålder tillhörde jag den sekt som denna hemsida talar om. Där förekom ett maktmissbruk, psykisk misshandel och en sjuklig kontroll av människor, kontroll genom fruktan.

Jag är uppväxt i en kristen familj och följde alltid med mina föräldrar till kyrkan på söndagarna. 1991 slogs kyrkan min familj gick till ihop med en annan och på den vägen kom jag med i Kristet Center Syd (Numera Kingdom Center). Till en början verkade allt spännande. Jag deltog i ungdomsaktiviteter och var elev i den kristna skola som de driver än idag.

Pastorn den allsmäktige

Pastorn och hans närmsta manade till stor överlåtelse. Överlåtelse till Gud till en början, som senare kom att handla mer om överlåtelse till kyrkan och till slut pastorn själv. Det talades alltid om att man skulle ”koppla med pastorn”. Jag förstod aldrig riktigt vad detta innebar och lyckades nog inget vidare med det eftersom jag alltid fick uppmaningar att göra just detta. Enligt min mening tappades någonstans gud som det centrala och istället prioriterades individens relation eller rättare sagt underdånighet till pastorn. Allt handlade om att vinna pastorns gunst. Det var han som talade om huruvida man var på rätt spår, om man var ”i tjänst”, ”i anden”. Fick man en minsta positiv antydning från pastorn kunde man leva länge på den, ja ända tills han dagen efter klankade ner på en igen.

Utfrysning

Under gudstjänster eller andra samlingar och möten placerades ledare ut i lokalen så de på något vis skulle bryta linjen mellan den ”farliga” personen, som man menade försökte kontrollera alla och allt, och framförallt pastorn. Jag studerade detta fenomen ofta. Om den farliga personen flyttade sig så såg man direkt oro och ilska från ledarna och de flyttade sig för att åter igen för att på något vis skilja dennes inflytande över pastorn, fast de var långt ifrån varandra och ingen egentligen kommunikation förekom dem emellan. Det var det här som gjorde mig mest illa, att människor som Gud skapat övermåttan underbara, förklarades som onda och trycktes ner i skorna. De blev ofta offentligt påhoppade verbalt och anklagade av pastorn för att ha andas av kontroll med mera i sig och befalldes göra upp med dessa. Jag såg hur vissa människor blev mer och mer deprimerade, rädda och försagda. Jag tänkte ibland att det inte skulle ha förvånat mig om någon av dessa hade

tagit sitt liv. Jag vågade ingenting säga men jag grät inombords när dessa målades ut och stöttes ut från gemenskapen. Det hände att jag samtalade med någon sådan person ibland utan vetskap att pastorn hade något emot denne och då tog det inte lång tid förrän jag fick tillrättavisning och borde ha vetat bättre än att snacka med dem. Jag minns ett enskilt tillfälle då pastorns egen fru, hatad och utfrusen på pastorns eget initiativ, passerade utanför ett fönster mot bakgården. Innanför satt jag och en annan kvinna. Kvinnan började be i tungor aggressivt och befallde kontrollandarna att lämna platsen och pastorn ifred. Troligen skulle pastorns fru hämta sitt barn och smet in lite bakom byggnaderna för att just slippa påhopp.

Med tiden kom denna typ av utfrysning och påhopp mig närmre och närmre då nära och kära till mig blev syndabockar. Att se familjemedlemmar bli utfrysta och mobbade är på ett sätt värre än att uppleva det själv. Pastorn hade nog gärna sett att jag bröt med dessa personer och behandlade dem likadant. Det kunde jag inte men jag vågade inte försvara dem heller för det skulle ha inneburit att jag blev lika illa behandlad.

Rädd liten mus

Så hände det, jag blev inkallad till pastorn och hans gäng. Han omgav sig alltid av människor och konfronterade aldrig någon mellan enbart fyra ögon. Det satt säkert tio personer i det rummet för att vara med när jag och mina upprorsandar skulle konfronteras. (Tacksam idag för min upproriskhet, annars hade jag troligen varit kvar där än idag). De likställde mig med Michael Jackson och Madonna minns jag och sa att jag behövde göra upp med det, uppror och kontroll och att min pappa borde ha gjort det när jag var barn. Det låter konstigt jag vet och jag fattade verkligen ingenting. Det var inget ovanligt i och för sig, att det de sa var flummigt och inte kunde greppas. Aldrig kunde de komma med något konkret som jag skulle ändra på, inte ens när jag frågade om det. Jag var en rädd (nu krossad) liten mus och tackade så vänligt för att de brydde sig om mig när jag lämnade rummet och lovade att ändra på det i mig som var fel.

På kvällen och varje kväll i flera veckor efteråt bröt jag ihop, ensam där hemma på min toalett. Satt på golvet och grät i timal. Efter den här händelsen blev även jag verbalt påhoppad offentligt ibland. Det kunde vara på en morgonbön eller när jag satt med ett gäng och åt kanske. Jag hade alltid i hjärtat i halsgropen när jag befann mig på Vägasked, vilket jag gjorde flera dagar i veckan. (Jag ”arbetade” där så att säga. Inte för att jag fick något betalt men de flesta medlemmar var engagerade på heltid i församlingens verksamhet, bland annat Vildmarkscentret, numera ”Lonestar”). Pastorn kunde ju dyka upp var som helst och när som helst och kanske skulle han konfrontera mig då. Inte för att jag trodde jag hade gjort något fel men jag visste att han tyckte det. Med tiden så valdes vissa ledare i församlingen ut för att vara personlig ledare för andra i församlingen. Detta var väl ett av alla sätt att kontrollera människorna. Jag fick tydligt och klart

omtalat för mig att jag inte var välkommen på området om jag inte underställde mig den personen när jag kom till platsen. En morgon när jag kom dit så såg jag inte denne person under morgonbönen. Medan alla andra med bestämda steg gick fram och tillbaka i salen och skrek i tungotal, hytte med fingret i luften och befallde diverse andar att sätta dem fria så gjorde jag vädetsamma för att inte sticka ut men inombords pågick något annat. Jag oroade mig för huruvida denna utsedda ledare över mig skulle dyka upp eller inte. Efter bönen gick jag till min arbetsplats/kontor och väntade. Paniken spred sig i kroppen. Tänk om pastorn kommer nu när jag är här själv! Det slutade med att jag ringde Ringbussen (ända sättet att ta sig därifrån om man inte har körkort och bil om man inte vill gå förstås, vilket också har hänt att jag gjort) och flydde från platsen.

Vid ett annat tillfälle så var denna utsedda ledare på mig under en morgonbön om att jag behövde koppla med pastorn. Hon menade att min egen mor hindrade mig att bli av med mina andar och koppla med honom. Hon bad bokstavligen ut ”jag binder (och min mors namn)”. Då hejade jag till, dock inte så att hon märkte det förstås. Överlevnadsinstinkten tvingade mig alltid att spela ett spel för att klara mig så lindrigt undan som möjligt. Skulle vi nu plötsligt be emot och ”binda” människor och inte andarna/demonerna/djävulen. Det kändes konstigt och obehagligt och detta hände nu oftare och oftare. Det kan te sig märkligt förstås att jag hejar till först nu. Men i ett sammanhang där man kontrollerar och manipulerar människor till den grad som skedde och sker där så vaggas man in, sakta och säkert, till att tro på allt de säger. Det är sannerligen inte bara svaga och svagt intellektuella som blir lurade här utan personer som t ex har höga positioner inom politik och företag, personer som är mycket intellektuella. Det alla har gemensamt är en tro på en gud och bibeln. Det är lätt då att bli medryckt i vad en kristen ledare säger och ta allt som kommer ur dennes mun för sanning. Nog hade jag mina tvivel på allt som hände under åren. Men man hade blivit programmerad till att tänka att det alltid var en själv det var fel på då. Deras kontroll var fulländad på det viset, att de till och med nådde in i ens privata sfär av tankar där man satt hemma. När en tanke kom, till exempel att pastorn behandlade mig onödigt hårt, så tog det inte lång tid förrän jag själv förklarade detta med att jag har uppror i mitt liv och kan därför inte ”koppla med” pastorn och inte komma ut i min ”tjänst” det vill säga den uppgift gud har gett mig att utföra på jorden. Om jag någon dag fått ett hej och ett leende från pastorn kunde jag senare känna mig glad resten av dagen och tolkade mina positiva känslor som ett tecken på att felaktiga andar nu lämnat mig och att jag var rätt på det. I och med denna rädsla att bli utfrusen så pågick hos mig och alla andra en ständig strävan efter acceptans och bekräftelse från pastorn.

Häxa som brud

I sekten hittade jag min drömprins. Vi ville gifta oss och började planera vårt bröllop. Till en början

la vi upp planer som om vi levde i en helt annan värld (den vanliga riktiga världen utanför sekten). Men jag insåg snart att dessa planer kunde vi slänga i papperskorgen. Min fästman och jag fick till exempel noga tänka igenom vilka vi bjöd till bröllopet. Att eventuellt bjuda vänner som numera var gamla avhoppare var mycket känsligt men framförallt fanns det medlemmar i församlingen som varit en katastrof om vi bjudit dem, pastorns egen fru till exempel. Två dagar innan bröllopet blev vi kallade till att träffa pastorn och hans ledarteam (som bestod av de flesta vuxna i församlingen med några undantag, jag och min till exempel). Pastorn satte igång och anklagade oss inför alla i rummet, främst mig, för en massa saker. Bland annat blev jag anklagad att ett par dagar tidigare ha flytt hem till mina föräldrar efter en konfrontation av pastorn. Inte för att det har någon betydelse nu om jag flydde dit eller inte men jag skulle dit och bli klippt av min mamma inför bröllopet. Jag nämnde inget till mina föräldrar om vad som hänt tidigare på dagen på Vägasked. Med detta vill jag bara säga att så här fungerade det ofta. Det vill säga att pastorn snappade upp en händelse och tolkade den så att det passade hans syften.

Vidare sa pastorn, som en fortsättning på att han tyckte jag klädde mig mörkt och dystert, att han ”hörde ordet häxa över mig”. Min man uppmanades ta auktoriteten i vårt äktenskap och inte tillåta mig ta kontrollen. Den röda mattan vi beställt för att använda på vigseln för att täcka den otroligt fula, fläckiga och upprivna heltäckningsmattan i ”gruvan”, som salen kallades, kunde vi glömma. Det hade enligt pastorn varit att tro att vi var kungligheter, några viktiga upphöjda människor. Den positionen var det ingen annan än pastorn själv som fick ha anta jag. Pärladiamet jag köpt att ha i håret vågade jag av rädsla inte använda ifall de skulle få samma associationer av den. Jag minns inte så mycket mer av den kvällen men vi svalde allt för vi visste inte bättre.

På grund av vad pastorn ansett sig känna över mig, ”häxa”, så beordrade han en demonutdrivning dagen efter. Ett antal ”starka” kvinnor och jag samlades i ett rum. Jag satt på en stol och skrek i tungomålstal och de andra gick runt omkring och gjorde det samma. De lade händerna på mig för att driva ut det onda. Jag minns inte så mycket mer av det här heller. Mycket har jag förträngt för att det helt enkelt är för jobbigt att ta in.

Det mesta av innehållet på vigseln, låtar t ex, var vi inte själva med och bestämde. Vigsel och fest var i samma lokal varmed alla gäster stod vid borden under vigseln. Jag hade bestämt sagt ifrån att vi inte ville ha bordplacering under vigseln. När vi marscherar in på vigseln gör vi upptäckten att de ignorerat vår önskan varmed våra familjer stod längst bak i salen under vigseln. Sådana strategiska metoder användes ofta för att hålla besvärliga och farliga människor, mina föräldrar till exempel, långt borta från pastorn och estraden. Det gick till och med så långt att mina och min mans äktenskapslöften inte riktades till varandra. Vi hade blivit beordrade av pastorn att ta med att vi nu ”skiljde oss” från vår mor och far för att överlåta oss till pastorn och vårt kommande engagemang till honom och församlingen.

I mitt fotoalbum hemma finns inga bilder där pastorn syns, honom har jag klippt bort. Jag har snabbspolat igenom videofilmen när vi fick den men har sen inte satt på den igen på alla år som gått för att bespara mig själv den smärtan. Att vi gifte oss där är ett av mina största misstag och något jag bittert får leva med.

Avhoppare

Hösten innan sekelskiftet fick mina föräldrar nog. De berättade för mig och min man att de hade lämnat församlingen. Av inprogrammerad vana blev den första tanken hos min make att nu kunde vi inte umgås med dem längre. Så var det helt enkelt, avhoppare umgicks man inte med, inte ens om de var ens egna familjemedlemmar. Såg man avhoppare i närheten av någon lokal som tillhörde församlingen eller ett stånd från Vildmarkcentret på någon marknad i Skåne så var det till att sätta igång och be ordentligt för att bryta dessa personers påstådda försök till att ta kontroll över församlingen och pastorn.

Min reaktion var dock en annan. Jag sa till min man att jag inte heller ville längre. Med de orden visste jag att jag inte kunde återvända dit igen. Min man ville ge det lite tid, några månader, för att se mer själv hur det låg till och i hopp om att det kanske kunde bli bättre. Han hade inte upplevt lika mycket negativt som jag eftersom han inte befann sig där vid de tillfällena då påhoppet och manipulationen pågick som mest. Men jag var livrädd, för om jag skulle möta pastorn efter att nu ha uttalat att jag inte längre ville vara kvar mer så skulle han genomskåda mig direkt. Denna genomskådning skulle i så fall leda till någon form av verbala påhopp, förmaningar och uppmaning att ta itu med upprors- och kontrollandar. I desperation att övertyga min make valde jag att vända mig till församlingar utomlands med mina funderingar för att få en så objektiv reaktion som möjligt. En bibelskoledirektor från en stor församling i USA som var bekant för mig mailade tillbaka. Vi hade mailkorrespondens under någon vecka. Jag berättade mycket, även sådant som jag då såg som positivt och beskrev vad det var som oroade mig. Hans slutsats var att vi med frimodighet kunde lämna den församlingen. Jag berättade för min man och han fick läsa konversationerna. Då blev han också övertygad och vi tog ett beslut om att det var slutet för vår tid där.

För första gången på många år kände jag glädje och frid inombords. Vi vågade dock inte muntligt berätta för någon att vi skulle lämna. Både jag och min man hade åtagande på centret i veckan som låg framför och vi valde att fullfölja dessa och sen skicka ett brev till pastorn. Jag skulle stå i församlingens café i Helsingborg en kväll. Jag visste att jag skulle vara där ensam så det kunde jag överleva. Jag tror inte ens det kom in någon kund den kvällen. Hjärtat satt dock i halsgropen hela kvällen, tänk om pastorn eller någon annan stark ledare skulle dyka upp? Det var med stor lättnad jag låste dörrarna och tog mig hem igen efter min nu sista sekund av överlåtelse till

denna förvridna församling.

Livet efter sekten

Dagarna, veckorna, månaderna och till och med år efter sekten har jag fått arbeta hårt med att återställa synen på mig själv och på hur en kyrka ska se ut. Jag har aldrig anklagat Gud för att ha velat mig ont. Jag är tacksam för att jag tagit mig därifrån innan det senare har blivit mycket värre i sekten. Jag och min man sökte oss till ett nytt kristet sammanhang och fick uppleva Guds kärlek och omtanke påtagligt på olika sätt. Vi möttes av kristna människor och ledare som ville väl och som såg oss som värdefulla personer och mötte oss med kärlek och acceptans.

Om det är något jag lärt mig från denna tid så är det att jag inte behöver hålla med om allt som en kristen ledare säger, eller någon annan för den delen. Jag får lov att forma min egen tro, baserat på min egen övertygelse. Det sorgliga är att så många som varit med i samma sammanhang som jag har förknippat Gud med vad som förekommit där. En del var barn när de kom med och har aldrig sett något annat och har helt lämnat den kristna tron. Vissa har dessutom hamnat i en bitterhet som tär på dem själva. De vill inte förlåta och gå vidare för de troligen likställer förlåtelse med acceptans av beteendet. Jag vill förlåta, jag vill leva livet och ett liv med Gud. Jag tror på att Gud är god och inte sanktionerar ett ledarskap som vill människor illa.

Att förlåta är dock inte detsamma som att acceptera och det gör mig mycket ont att se detta sammanhang få fortgå och förstöra människors liv.

Med åren har jag kämpat och kunnat se mina upplevelser som en lärdom, ”the hard way”. Framförallt har jag lärt mig att ingen kan tvinga mig att tro på något, jag har en fri vilja och rätt att uttrycka den. Detta är en självklarhet för många unga som växer upp idag men för mig har det varit en hård kamp som ännu inte är över.

Min fruktan för människor har tidigare förlamat mig. Framförallt har min rädsla för människor med auktoritet, chefer, lärare, praktikhandledare med flera försvårat för mig avsevärt. Min tid efter sekten har därför inneburit mycket arbete med mig själv. Jag ångrar att jag inte tog hjälp av någon professionell i ett tidigt skede, då hade jag kanske mått bättre snabbare. Men jag insåg inte förrän efter många år att många av mina rädslor och personliga begränsningar berodde på den skada jag tagit av tiden i sekten. När jag lämnade så mådde jag så otroligt mycket bättre psykiskt, och fysiskt med faktiskt, än jag mått på många år. Det var väl det som gjorde att jag trodde att jag inte behövde någon hjälp.

Idag utbildar jag mig för att senare arbeta med människor som behöver stöd och hjälp. Att skriva här har även det syftet. Varje person som finns kvar i det sammanhang som jag lämnat är värdefulla människor i Guds ögon, och i mina. De är värda så mycket mer än vad de idag får uppleva. De är extremt godtrogna och lojala människor, men den lojaliteten har utnyttjats av en

enda person som styr dem alla med fruktan för att han själv är fylld av den. Ingen människa som är mogen att ta ansvar för sitt eget liv behöver vara lojal mot någon som gör dem illa.

Våga tänka själv

Mitt råd till dig som är kvar är att våga tänka själv och ta ställning...du har ett eget val! Våga lyssna på dina egna funderingar om huruvida saker står rätt till eller inte. Att tänka själv är inte farligt, det värsta som kan hända är att du kommer på sanningen. ”Den sanningen gör fri han blir verkligen fri”.

Fråga dig själv vad det centrala inom den kristna tron är. Är det Gud eller är det en pastor? Guds godhet och nåd är stor och han har bara goda gåvor att ge till dig. Behandlas människor gott i Guds namn i det sammanhang du är med i?

”Barmhärtig och nådig är Herren, sen till vrede och stor i nåd. Han går inte ständigt till rätta och vredgas inte för evigt. Han handlar inte med oss efter våra synder och lönar oss inte efter våra missgärningar. Ty så hög som himlen är över jorden, så väldig är hans nåd över dem som fruktar honom. Så långt som öster är från väster låter han våra överträdelser vara från oss.” Psalm 103:8-12

Denna vers är motsatsen till vad ledare utsätter sina medlemmar för i det sammanhang jag varit med i och i andra sekter

Jag minns hur uttrycket ”fostran/tillrättavisning/förmaning är kärlek” ur Ordspråksboken användes för att rättfärdiggöra alla påhopp på människor. Men Ordspråksboken talar även om att man ska lyssna på ”hälsosam tillrättavisning”. Om en person utsätts för så pass mycket tillrättavisning så att denne blir deprimerad, utstött och i värsta fall självmordsbenägen, är det då en hälsosam tillrättavisning?

Om du någonstans inom dig känner att det faktiskt finns saker som inte står rätt till så är det din rätt att tycka så och du är inte illojal för den skull. Men samtidigt så behöver du inte utsätta dig för ytterligare påhopp inom ditt sammanhang genom att ordagrant stå upp och säga emot dem. Våga sträcka dig utanför ditt sammanhang och be om hjälp och råd. Var anonym om det känns bäst. Sök hjälp! Tala med andra med samma eller liknande erfarenhet. Vänder du dig till dem i ditt sammanhang blir du troligen straffad på något sätt. Men utanför finns människor med förståelse, värme och kärlek som är redo att hjälpa dig och älska dig för precis den du är.

Du får gärna gå in på forumet på denna hemsida och ställa frågor till mig. Var anonym om det känns bäst för dig. Jag vill vara ett stöd för dig som är eller har varit i liknande situation som jag befunnit mig i.

Nalle Puh